Teksti ja kuvat: Kati Valjus

Kilpaileminen

tuo tavoitteita tuntiratsastajallekin

Äimäraution ratsastuskeskuksessa Oulussa toimii aktiivinen aikuisten naisten sennuryhmä, joka kilpailee tavoitteellisesti seura- ja aluetasolla niin koulu- kuin esteratsastuksessakin. Marraskuussa käydyissä Pohjois-Suomen ratsastuskoulujen mestaruuskilpailuissa tämä Äimänkanoiksi ristitty tiimi nappasi kokonaiskilpailussa kaksoisvoiton. Vähintään kaksi kertaa viikossa ratsastavat sennut haluavat pysytellä tuntiratsastajina jatkossakin, eivätkä haaveile omasta hevosesta – paitsi joskus kesäisin.

Jonna Koukkari ja Jakuck nappasivat Pohjois-Suomen ratsastuskoulujen sennumestaruuden sijoittumalla toiseksi sekä kouluosuudella että rataesteillä.

Äimänkanat perustettiin noin vuosi sitten. Äimärautiolla on jo kauan toiminut äijäporukka Äimänkäet, joten naisten tiimi sai nimensä perinteitä noudattaen, vaikkeivät he itse siihen kovin ihastuneita olekaan. Perustamisvaiheessa porukan ykköstavoitteena olivat elokuiset Suomen ratsastuskoulujen oppilaiden kolmipäiväiset mestaruuskilpailut Lahdessa. Kisakulujen kattamiseksi pyöritettiin kioskia, ja tunneilla treenattiin esteitä ja koulua kumpaakin kerran viikossa, plus ekstratunnit päälle.

Lahdessa taso oli kova, ja joukkue oli tyytyväinen suorituksiinsa. A-merkkikin tuli karsintakisan jälkeen opeteltua illalla ennen seuraavan päivän koitosta.

– Reissu oli aivan upea. Oli mahtavaa, että pääsimme näinkin pohjoisesta lähtemään mukaan, tuumaavat Jonna Koukkari, Annukka Raukovaara ja Sanna Kela.

Vielä tuolloin tiimi oli viisihenkinen, tosin Sanna oli hevosen puuttuessa mukana ainoastaan kannustusjoukoissa. Elokuun jälkeen Äimänkanoissa on käynyt kato, kun kaksi jäsentä on loikannut tuntiratsastajan kastista hevosenomistajaksi ja -vuokraajaksi.

Jonna, Annukka ja Sanna ovat kaikki aloittaneet ratsastuksen jo junnuiällä. Jokaisella on kuitenkin jossain vaiheessa ollut syystä tai toisesta johtunut tauko harrastuksessa. Tauon jälkeen kaikki ovat jatkaneet ratsastusta perustuntiratsastajaa aktiivisemmin, usein neljäkin kertaa viikossa. Kaikki kolme treenaavat tasapuolisesti niin esteitä kuin kouluakin.

– Kilpaileminen tuo touhuun tavoitteita. On jokin syy, minkä takia tänne jaksaa raahautua pimeällä ja pakkasellakin, kolmikko tiivistää.

Ratsastuskoulun yrittäjä ja opettaja Jaana Aitta kilpailee itsekin aktiivisesti kouluratsastuksessa, ja on kannustanut suojattejaan kisa-areenoille.

– Tuohan se ratsastuskoulullekin positiivista julkisuutta, kun oppilaita näkyy kisoissa, Annukka miettii.

Samoilla tunneilla ratsastaa tietysti niitäkin, jotka eivät kilpaile. Opetuksessa ei kolmikon mielestä keskitytä liikaa kilpailemiseen.

– Usein tosin kuulee tunnilla kom-

mentteja tyyliin: ”ethän sä voi kouluradallakaan tehdä noin!”, naisporukka nauraa.

”Äimänkanat avaa kultahanat!”

Pohjois-Suomen ratsastuskoulujen mestaruuksista kisattiin tänä vuonna kolmatta kertaa. Kisat oli alun perin tarkoitus pitää jo keväällä, mutta ne jouduttiin perumaan hevosinfluenssan vuoksi.

Sennumestaruuksissa ratsastettiin koulupuolella K.N. Special ja estepuolella 70 cm:n rataesteet. Molemmat oli mentävä samalla hevosella. Jonna sijoittui molemmissa luokissa toiseksi, ja nappasi näin ollen seniorien mestaruuden. Annukka selvitti tiensä esteillä kolmanneksi, mutta unohti kouluosuudella radan ja jäi neljänneksi. Tästä huolimatta hän selvitti tiensä kokonaiskilpailun kakkoseksi. Sanna kiilasi kouluosuuden kärkeen, mutta esteillä tuli pudotus, joten kokonaiskilpailussa hän ei sijoittunut.

Sennumestaruuksien lisäksi kisoissa ratkottiin myös junnumestaruus, joukkuemestaruus ja huutosakkimestaruus. Junnumestaruutta lukuun ottamatta kaikki muut jäivät kotitalliin.

Kaikki kolme ovat tyytyväisiä suorituksiinsa, ja kehuvat ratsujaan maasta taivaaseen.

– Jasu on älyttömän osaava hevonen, joka tekee aina kaiken mitä pyydetään, Jonna selvittää. Puolasta tuotu ruuna on ollut ratsastuskoulussa vuoden päivät, ja yhteinen sävel on soinut niin vahvasti, ettei Jonna muista vuoden aikana juuri muilla hevosilla ratsastaneensakaan.

– Jaana on joskus tokaissut, ettei hän enää ikinä anna minulle ketään muuta hevosta, kun olen sitten niin pahalla tuulella, Jonna hymyilee.

Annukka sai nykyisen luottoratsunsa Likka-Tähden alleen pari vuotta sitten, kun uskaltautui kymmenen vuoden tauon jälkeen uudestaan hevosen selkään tyttärensä aloitettua hevosharrastuksen.

– Sanoin Jaanalle, että anna mulle joku semmonen, jolla on tasaiset liikkeet.

Pikkuinen, pyöreä lihapulla sulatti Annukan sydämen, mutta vuoden ajan hän ratsasteli pääasiassa muilla ratsastuskoulun hevosilla, kunnes alkoi tavoitteellisempi treenaaminen kisoja varten.

– Likkis oli tuolloin oikeastaan ainoa vapaa hevonen, jolla pääsi kisaamaan, joten siitä alkoi yhteistyömme. Se on todella symppis, eikä sen ulkomuodosta uskoisi, että se hyppää jopa metrin ratoja.

Tarina kertoo, että pikkusuokki pelastettiin pellolta lampaiden keskeltä ratsastuskoululle tuntiponiksi, ja alkuajat mentiin pukkilaukkaa ympäri kenttää. Nyt Likka-Tähti on lasten tunneilla suosituimpia menopelejä.

Sanna on ratsastellut uudella tuttavuudellaan Silverillä vasta kolmisen kuukautta, kun edellinen polle jäi ratsastuskouluhommista eläkkeelle.

– Silver on tätien suosikki, sillä se kulkee reippaasti eteenpäin.

Silverin ja Sannan yhteinen ura on vasta alkutaipaleella, mutta tavoitteet ovat ensi kesän tuntiratsastajien valtakunnallisissa mestaruuskisoissa.

Kompaktikokoinen suomenhevostamma Likka-Tähti pelastettiin ratsastuskoululle pellolta lampaiden keskeltä. Annukan kisaratsu on todellinen monikäyttöpolle.

Aika ei riitä omaan

Vaikka entiset Äimänkanat ovatkin ostaneet omia hevosia ja joukko on pienentynyt, eivät Jonna, Annukka ja Sanna haaveile omasta hevosesta ainakaan tässä elämänvaiheessa.

– Paitsi joskus kesäisin, he nauravat.

– Rahaahan tähän jatkuvaan tunneilla käymiseen menee varmasti jo melkein yhtä paljon kuin omaan hevoseen, mutta aika ei vain yksinkertaisesti riittäisi, kolmikko toteaa yhdestä suusta.

– Ehkä joskus sitten, kun tyttökin kasvaa ja voisi ajatella yhteistä ratsua äidille ja tyttärelle. Tosin nytkin äiti ratsastaa kyllä enemmän, ja tyttö viihtyy muuten vain mukana tallilla, sieltä kun löytyy aina samanikäistä seuraa, Annukka naureskelee.

Tavoitteellinen treenaaminen jatkuu tulevaisuudessakin, ja ”kanojen” katseet ovat jo ensi kesän valtakunnallisissa ratsastuskoulujen mestaruuskisoissa.

– Keväällä käydään sitten taas Jaanan kanssa läpi kisakalenteria ja katsotaan, mihin lähdetään. Ihan riittävästi ollaan ainakin tähän asti päästy lähiseudun kisoja kiertämään. •